

Arrest

nr. 106297 van 3 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 8 november 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van 21 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 mei 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat KALIN, die loco advocaat L. TOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

- 1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster op 25 mei 2010 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) indient. Op 26 oktober 2010 doet verzoekster afstand van deze aanvraag.
- 1.2. Op 19 december 2011 dient de verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 6 maart 2012 neemt de gemachtigde

van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt en waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven.

- 1.3. Op 2 april 2012 dient de verzoekster een derde aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in. Op 21 september 2012 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing, die op 9 oktober 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de eerste bestreden beslissing luiden als volgt:

“De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkene beweert dat zij zich in buitengewone omstandigheden zou bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zou hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkene beweert alhier meer dan 6 jaar te verblijven. Echter, betrokkene heeft zich al die tijd bewust genesteld in illegaal verblijf. Bovendien werd haar op 21.03.2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie de verplichting had om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene diende alles in het werk te stellen om aan haar wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar haar herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kan verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zou verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkene zelf verantwoordelijk is voor deze situatie.

Het argument dat betrokkene reeds geruime tijd een ernstige relatie zou hebben met een Belg en dat zij deze relatie zouden wensen te officialiseren vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan staven. Bovendien dienen wij op te merken dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De overige elementen met betrekking tot de integratie van mevrouw - nl. dat zij vele inspanningen zou geleverd hebben om de Nederlandse taal te kunnen beheersen, dat zij Nederlandse lessen heeft gevolgd, dat zij inmiddels vlot geïntegreerd zou zijn in de samenleving, dat zij een ruime vrienden- en kennissenkring zou hebben opgebouwd dat zij al haar belangen in België zou hebben en dat zij werkbereid zou zijn - hebben betrekking op de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

- 1.4. Op 21 september 2012 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op 9 oktober 2012 ter kennis gebracht wordt.

De motieven van de tweede bestreden beslissing luiden als volgt:

“Krachtens artikel 7, eerste lid van de wet van 15 december 1980:

1° hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en geldig visum”

- 1.5. Op 6 december 2012 legt de verzoekster een verklaring van wettelijke samenwoning af met de heer (A.A.). Op dezelfde dag dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (EVRM), van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet en van het redelijkheidsbeginsel. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van het evenredigheidsbeginsel.

De middelen worden als volgt toegelicht:

"II. MIDDELEN : Eerste middel Schending van art.8 van het E.V.R.M., juncto art. 40bis van de Vreemdelingenwet van 15/12/1980 en het beginsel 'het redelijkheidsbeginsel'

Verzoekster heeft inderdaad sinds geruime tijd een relatie met de heer (A.A.), met wie zij samenwoont, (stuk 3).

Verzoekster heeft samen met haar partner een verklaring samenwoonst afgelegd,

Momenteel wachten verzoekster en haar partner op een bericht van de stad Harelbeke om haar inschrijving op grond van wettelijke samenwoonst te kunnen finaliseren.

Het zou dan ook strijdig zijn met Art. 8 van het E.V.R.M. om het gezinsleven van verzoekster te verwoesten, door haar geen toestemming te geven om langer in het land te verblijven.

Art. 8 E.V.R.M. stelt dat eenieder het recht heeft op eerbiediging van zijn privé-en gezinsleven en dat een inmenging van enig openbaar gezag enkel toegestaan is als het bij wet voorzien en nodig is in een democratische samenleving in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de goede zeden of de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Art. 8 E.V.R.M. is direct toepasbaar in het Belgische interne recht.

Art. 8 E.V.R.M. impliceert wel degelijk een verblijfsrecht (E.H.R.M. 21.06.1988, Berrehab t. Nederland).

De situatie van verzoeker getuigt dan ook overduidelijk van buitengewone omstandigheden, zoals omschreven in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en dient bijgevolg aan verzoeker toestemming verleent te worden om in het rijk te verblijven.

Bij eventuele verwijdering uit België wordt het hem onmogelijk gemaakt om samen met zijn partner te verblijven. Dit zou onmenselijk zijn, zeker nu zij reeds haar verklaring van wettelijk samenwoonst is gaan afleggen.

Tweede middel

Schending van het evenredigheidsbeginsel

Dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen van een besluit niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen;

Dat huidige beslissing niet in evenredigheid staat met de nadelen die voortspruiten uit de bestreden beslissing;"

Gelet op hun samenhang worden de twee middelen samen onderzocht en besproken.

2.2. Volgens vaste rechtspraak van de Raad van State moet onder "middel" worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138 590; RvS 4 mei 2004, nr. 130 972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135 618).

De Raad stelt vast dat waar verzoekster de schending aanvoert van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet, ze evenwel niet verduidelijkt op welke wijze deze rechtsregel door de bestreden beslissingen werd geschonden. Het eerste middel is in die mate dan ook onontvankelijk.

2.3. Voor wat betreft de eerste bestreden beslissing

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van de verzoekster onontvankelijk verklaard, waarbij de gemachtigde stelt dat de verzoekster geen buitengewone omstandigheden aantoont waarom ze haar aanvraag niet via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland kon indienen.

De gemachtigde heeft ook beslist om aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aangezien ze niet in het bezit is van een geldig paspoort en een geldig visum. Dit wordt door de verzoekster niet betwist, noch weerlegd.

2.4. Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een vreemdeling die zijn identiteit aangetoond heeft, een verblijfsmachtiging toe te kennen in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, dient de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de aanvraag van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven in principe moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor de verblijfplaats van de vreemdeling of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt evenwel toegestaan om die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Vooraf en als algemeen principe dient te worden gesteld dat de mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen als uitzonderingsbepaling restrictief moet worden geïnterpreteerd en dit volgens vaste rechtspraak van de Raad van State. De *“buitengewone omstandigheden”* strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Het betreft omstandigheden zijn die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken. (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3.).

De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. Wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. Wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de bevoegde overheid over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek bij de consulaire of diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Hij dient met andere woorden aan te tonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen. Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waarin het ingeroepen beletsel precies bestaat. Als typische buitengewone omstandigheden kunnen, volgens de rechtspraak van de Raad van State, onder meer worden aangevoerd, weliswaar naargelang de concrete omstandigheden van de zaak: de situatie van oorlog of burgeroorlog in het land van herkomst, de afwezigheid aldaar van een Belgische diplomatieke of consulaire post, vervolging in het land van herkomst, moeilijkheden om een paspoort of reistitel te bekomen, ernstige ziekte enz ...

Omstandigheden echter die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielprocedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoorden waarom deze in België, en niet in het buitenland, is ingediend, aldus de Raad van State (RvS 9 december 2009, nr. 198.769, punt 3.3.3).

2.5. Kernbetoog van de verzoekster is o.m. dat de gemachtigde bij het nemen van de eerste bestreden beslissing geen rekening heeft gehouden met de bescherming van haar gezinsleven zoals voorgeschreven door artikel 8 van het EVRM. Ze voert aan dat ze met haar partner (A.A.) reeds geruime tijd een relatie heeft en een verklaring van wettelijke samenwoning heeft afgelegd, waardoor haar situatie ‘overduidelijk’ van buitengewone omstandigheden zou getuigen. Bij een verwijdering uit België zou het de verzoekster onmogelijk gemaakt worden om bij haar partner te verblijven.

2.6. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

2.7. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.8. Wanneer de verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.9. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

2.10. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘gezinsleven’ noch het begrip ‘privéleven’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie/gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.11. Wat het bestaan van een familie/gezins- en privéleven in hoofde van de verzoekster betreft

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekster in haar aanvraag om machtiging tot verblijf aanhaalt dat ze een ernstige relatie heeft met een partner van Belgische nationaliteit, waarbij de partners de intentie hebben om hun relatie te officialiseren. De bestreden beslissing vermeldt hierover: *“Het argument dat betrokkene reeds geruime tijd een ernstige relatie zou hebben met een Belg en dat zij deze relatie zouden wensen te officialiseren vormt evenmin een buitengewone omstandigheid daar betrokkene geen enkel bewijs voorlegt die deze bewering kan staven.”*

De Raad stelt op basis van het administratief dossier vast dat verzoekster bij haar aanvraag inderdaad geen enkel stuk voegde dat haar verklaringen zou kunnen ondersteunen. De gemachtigde beschikte dus in het kader van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, niet over stukken die deze “ernstig relatie” staven. Dit gegeven wordt door verzoekster niet betwist noch weerlegd. Verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde hieromtrent kennelijk onredelijk heeft gemotiveerd.

De Raad stelt voorts vast dat zowel de verklaring van wettelijke samenwoning van 6 december 2012 als de aanvraag om machtiging tot verblijf als partner van een burger van de Unie van dezelfde dag, waarnaar de verzoekster in haar verzoekschrift verwijst, dateren van na de eerste bestreden beslissing van 21 september 2012. De gemachtigde kon met deze elementen dan ook geen rekening houden op het moment van het nemen van de eerste bestreden beslissing.

2.12. De Raad herinnert eraan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzi Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.13. Indien het een situatie van eerste toelating betreft, quod in casu, dan dient volgens het EHRM te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees v. Verenigd Koninkrijk, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89)

2.14. De Raad stelt vast dat verzoekster in haar aanvraag vermeld in punt 1.3. op geen enkele wijze aantoonde dat ze haar gezinsleven met haar Belgische partner niet kan verderzetten in haar land van herkomst of elders. Verzoekster wees niet op het bestaan van onoverkomelijke hinderpalen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat op goede gronden werd vastgesteld dat de beweerde "ernstige relatie" geen buitengewone omstandigheid uitmaakt wanneer dit niet wordt gestaafd.

De Raad stelt vast dat de overige elementen die door verzoekster in haar aanvraag werden ingeroepen als buitengewone omstandigheden, met name haar langdurig verblijf en integratie, door de gemachtigde niet worden aanvaard. Verzoekster betwist deze motivering van de gemachtigde hieromtrent niet zodat deze motieven blijven gehandhaafd.

Verzoekster toont aldus niet aan dat er in casu sprake zou zijn van buitengewone omstandigheden.

De verzoekster toont derhalve met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die in se erin bestaan om bij haar partner te blijven hoewel ze niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

De gemachtigde kon dan ook redelijkerwijze oordelen dat: *"Bovendien dienen wij op te merken dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt."*

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt derhalve niet aannemelijk gemaakt.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301), *quod non in casu*.

De verzoekster maakt met haar zeer summier betoog geen schending van het evenredigheidsbeginsel aannemelijk. De Raad merkt op dat het evenredigheids- of proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toelaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126 520). De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het proportionaliteitsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen, wat niet het geval is.

Verzoekster voert aldus geen gegrond middel aan dat kan leiden tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing

2.15. Voor wat betreft de tweede bestreden beslissing

In het kader van de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, wijst De Raad erop dat verzoekster op 6 december 2012 een aanvraag indiende voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in de hoedanigheid van partner in een duurzame relatie, zoals vermeld in punt 1.5.

Op 11 maart 2013 nam de gemachtigde een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster diende een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing.

De Raad vernietigde op 3 juli 2013 bij arrest nummer 106.304 de beslissing van 11 maart 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoekster valt daardoor terug in de situatie dat haar aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie terug hangende is bij de Dienst Vreemdelingenzaken en terug dient te worden onderzocht.

Dit is in de huidige stand van zaken niet verenigbaar met het thans bestreden bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 30 september 2009, nr. 196.530). In het kader van een goede rechtsbedeling wordt het bestreden bevel van 21 september 2012, vermeld in punt 1.4. om deze reden eveneens vernietigd en uit het rechtsverkeer gehaald.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat deze gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,

Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 september 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt.

Artikel 2

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 21 september 2012 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13), wordt vernietigd.

Artikel 3

De vordering tot schorsing van de bij artikel 2 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juli tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. W. MOMMAERS,

Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

W. MOMMAERS

M. MAES